

РЕШЕНИЕ

№ 1997

гр. С., 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря ТИХОМИРА Й. ЦЕНОВА
като разглежда докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20231110112765 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК и е образувано по искова молба на „Т.С.“ ЕАД, с която са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. чл. 153 вр. чл. 149 ЗЕ, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД и с правно основание чл. 422 вр. чл. 415 ГПК вр. 86 ЗЗД.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД твърди, че на 17.11.2022г. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение против С. Е. А. за сумата 3382,46 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. „Д.“ бл. *** вх. А, ет. 4, ап. *** аб. № *****, за периода м. май 2019г.- м. април 2021г., сумата 552,10 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020г.- 27.10.2022г., сумата 32,57 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. октомври 2019г.- м. април 2021., сумата 7,23 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2019г.- 27.10.2022г.; против Д. Д. С. за сумата 1127,49 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. „Д.“ бл. *** вх. А, ет. 4, ап. *** аб. № *****, за периода м. май 2019г.- м. април 2021г., сумата 184,03 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020г.- 27.10.2022г., сумата 10,86 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. октомври 2019г.- м. април 2021., сумата 2,41 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2019г.- 27.10.2022г. Въз основа на подаденото заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК било образувано ч.гр. дело № 51164/2020г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав, като по същото била издадена

исканата заповед за изпълнение. В срока по чл. 414 ГПК ответниците подали възражения срещу заповедта за изпълнение.

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че между страните съществува облигационно отношение, възникнало с ответниците, въз основа на договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия (ОУ), чийто клаузи, съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите, без да е необходимо изричното им приемане. Същият поддържа, че съгласно тези ОУ през процесния период е доставил на ответниците топлинна енергия в недвижим имот, представляващ апартамент № 11, намиращ се в гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, ап. *** аб. № *****, за периода м. май 2019г.- м. април 2021г., като купувачите не са заплатили дължимата цена, формирана на база прогнозни месечни вноски и изравнителни сметки, изготвени по реда за дялово разпределение.

Ищецът твърди, че съгласно приложимите общи условия купувачът на топлинна енергия е длъжен да заплаща дължимата цена в 45- дневен срок от изтичане на срока за плащане на цената, като не е сторил това, е изпаднал в забава, поради което дължи обезщетение за забава върху главницата. В исковата молба се развиват съображения, че съгласно чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ сумите за топлинна енергия за процесния имот се начисляват от "Т.С." ЕАД по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период са изготвени изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение на ТЕ в сградата – „Т.С.“ ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16- 334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването.

При изложените фактически твърдения, ищецът моли съда да постанови решение, с което да бъде признато за установено, че по отношение на ответниците съществуването на вземането му процесните суми, както следва: по отношение на С. Е. А. за сумата 3382,46 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, ап. *** аб. № *****, за периода м. май 2019г.- м. април 2021г., сумата 552,10 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020г.- 27.10.2022г., сумата 32,57 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. октомври 2019г.- м. април 2021., сумата 7,23 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2019г.- 27.10.2022г.; по отношение на Д. Д. С. за сумата 1127,49 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, ап. 10, аб. № *****, за периода м. май 2019г.- м. април 2021г., сумата 184,03 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020г.- 27.10.2022г., сумата 10,86 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. октомври 2019г.- м. април 2021., сумата 2,41 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2019г.- 27.10.2022г. , за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 17.12.2022г. по ч.гр.д. № 62667/ 2022г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав, като по същото била издадена исканата заповед за изпълнение.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответниците, в който се изразява становище за неоснователност на исквете. Ответниците релевират довод за оспорване на качеството потребител на топлинна енергия по отношение на Д. Д. С.. В тази връзка същите релевират доводи, че ползвател на топлинна енергия е единствено ответницата С. Е. А., която е титуляр на партията за имота. Релевирано е възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства съдът приема следното от фактическа страна:

От събраните писмени доказателства чрез представения договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредбата за държавните имоти от 04.05.1989г. се установява, че Д.И.А. и С. Е. А. са придобили правото на собственост върху процесния недвижим имот, представляващ апартамент № 10, с административен адрес: гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, чрез правна сделка- продажба.

От представеното удостоверение за наследници, изх. № РИС 21_ТД 26- 199 от 25.02.2021г., издадено от Столична община, район Искър, се установява, че Д.И.А. е починал на 19.07.1989г. и е оставил наследници по закон съпругата си С. Е. А. и низходящите си от първа степен Д. Д. С. и И.Д.А..

Видно от съдебно удостоверение от 31.05.2018г., издадено по гр. дело № 33685/ 2018г. на Софийски районен съд, И.Д.А. се е отказал от наследството на Д.И.А..

На 10.09.2002г. е сключен договор между етажните собственици в етажна собственост, намираща се на адрес: гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, вх. Б и вх. В и "Т.С." ЕООД, по силата на който етажните собственици са възложили на посоченото дружество извършването на услугата дялово разпределение в процесния имот. Договорът е сключен въз основа на решение на Общото събрание на етажните собственици от 16.09.2002г. От приложения списък към протокола се установява, че ответницата С. А. е положила подпис и е удостоверила, че в процесния имот има четири броя радиатора, с три разпределителя и три термостатни вентили.

По исквете по чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

По исквете с правно основание чл. 422 ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение по договор за продажба между него и ответника, по силата на което е доставил топлинна енергия в твърдяните количества и за ответника е възникнало задължение за плащане на уговорената цена в претендирания размер, както и че през процесния период в сградата, в която се намира процесният топлоснабден имот, е извършена услугата дялово разпределение от лице, с което ищецът е сключил договор и че е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение в претендирания размер.

Между страните не се спори (а това се установява и от доказателствата), че през иския период процесната сграда е била топлофицирана. Към началния момент на процесния период е действал Законът за енергетиката (обн. ДВ 107/09.12.2003 г.), съгласно

който договорът за продажба на топлинна енергия е неформален и се счита сключен при доставяне на топлинна енергия от страна на топлопреносното дружество и ползването ѝ от потребителя. Съгласно разпоредбите на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и т. 2а от ДР ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.) потребители, респ. битови клиенти на топлинна енергия през процесния период са физически лица- ползвател или собственик на имот, които ползват електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Конкретиката на случая сочи, че Д.И.А. и С. Е. А. са придобили собствеността върху процесния недвижим имот чрез правна сделка- продажба. Посоченият имот е станал съпругеска имуществената общност (СИО), доколкото придобивното основание се е осъществило по време на брака на купувачите (който факт не е спорен по делото) и при действието на чл. 19, ал. 1 СК (отм.), съгласно който недвижимите и движимите вещи и права върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака, принадлежат общо на двамата съпрузи.

Установява се, че съществувалата СИО е прекратена със смъртта на съпруга Д.И.А., починала на 19.07.1989г., в резултат на което е възникнала съсобственост върху имота между преживелия съпруг С. Е. А. и низходящите от първа степен Д. Д. С. и И.Д.А.. В случая И.Д.А. се е отказал от наследството на Д.И.А., поради което делът му е уголемил дела на останалите наследници. Бракът между Стефан Досев и Елена Досева е прекратен поради смъртта на съпругата по време на действието на СК от 1985г. Предвид изложеното, наред с притежаваната от него $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота, преживелият съпруг наследява заедно с децата от брака части, равни на техните. Предвид изложеното и съобразявайки разпоредбата на чл. 9 ЗН, съгласно която съпругът наследява част, равна на частта на всяко дете, настоящият състав счита, че С. Е. А. притежава $\frac{3}{4}$ ид.ч., а Д. Д. С.- $\frac{1}{4}$ ид.ч. от процесния недвижим имот. Предвид изложеното между страните съществува облигационно правоотношение, възникнало въз основа договор за доставка на топлинна енергия. Следователно, установено е съществуването на облигационно договорно правоотношение между страните, произтичащо от договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставил в имота на ответника топлинна енергия, което е достатъчно за доказване на иска по основание. Съдържанието на този договор е уредено в представените общи условия, утвърдени от КЕВР, които обвързват ответника дори и без да ги е приел изрично съгласно специалната разпоредба на чл. 150, ал. 2, изр. 2 ЗЕ и доколкото не се твърди и установява изключението по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и в жилището на ответника е от значение единствено към доказването на размера на иска.

С определение от 17.11.2023г. е отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелство, че за периода 01.05.2019г.- 30.04.2021г. ответникът е доставил в процесния имот топлинна енергия в количество, съответстващо на претендираната цена.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда- етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Топлинната

енергия за отопление на сграда- етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ). Според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда- етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти, като в случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на третото лице- помагач.

Действащата през процесния период нормативна уредба- чл. 155, ал. 1 ЗЕ (изм., ДВ, бр. 54 от 2012 год., в сила от 17.07.2012 год.), предвижда, че потребителите на топлинна енергия в сграда- етажна собственост заплащат доставената топлинна енергия по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една изравнителна вноска; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация. Правилата за определяне на прогнозната консумация и изравняването на сумите за действително консумираното количество топлинна енергия за всеки отделен потребител са уредени в действащата през процесния период Наредба за топлоснабдяването.

Анализът на цитираната нормативна уредба води до извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски (равни или прогнозни) не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. При всички случаи, обаче, това “изравнително” вземане е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски (равни или прогнозни), а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Т.е., задължението за заплащане на изравнителната сметка не влияе на дължимостта на месечните вноски.

Към цената на топлинната енергия следва да се добавят дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение в размер на 43,43 лева за периода 01.10.2019г.- 30.04.2021г., които съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16- 334/ 06.04.2007г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между "Т.С." ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда- етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение.

При извод за основателност на иска, следва да бъде извършена преценка на релевираното от ответниците възражение за изтекла погасителна давност по отношение на част от претендираните вземания. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 3/ 18.05.2012г. по тълк. дело № 3/2011г. на ВКС, ОСГТК, следва че задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт- договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок - арг. чл. 111, б. „в“ ЗЗД, както и лихвите за забава. В конкретния случай се претендира цена на топлинна енергия за периода м. май 2019г.- м. април 2021г. Искът е предявен на 17.11.2022г., към която дата давността се счита прекъсната, като в периода 13.03.2020г.- 20.05.2020г. същият е спрял да тече на основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.).

По отношение на предявените вземания са приложими новоприетите Общи условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1/ 27.06.2016г. на КЕВР, като съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да плащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно, задълженията за периода от 01.05.2019г.- 30.06.2019г. са погасени по давност- за последния месец от посочения период задължението е станало изискуемо през м. август 2019г., като тригодишната погасителната давност за него, започнала да тече от падежа на основание чл. 114, ал. 1 ЗЗД (с добавяне на два месеца и 7 дни в периода 13.03.2020г.- 20.05.2020г., през които давността е спряла да тече), е изтекла преди подаване на исковата молба на 17.11.2022г. Ето защо, претенцията за главница следва да се уважи за периода 01.08.2019г.- 30.04.2021г. в размер на 4436,05 лева.

В съответствие с разпоредбата на чл. 30, ал. 3 ЗС отговорността на съсобствениците за заплащане на разноските за общата вещ е разделна и се разпределя съобразно квотите им в съсобствеността. Ето защо, предвид установените дялове на всеки от съсобствениците на имота, следва да се приеме, че ответницата С. Е. А. следва да отговаря за заплащане на $\frac{3}{4}$ ид.ч. от стойността на потребената топлинна енергия и цената на услугата дялово разпределение, а ответницата Д. Д. С.- на $\frac{1}{4}$ ид.ч.

Исковете за цена на услугата дялово разпределение не са погасени по давност.

За забавата на длъжниците в периода, за който вземанията не са погасени по давност от 01.08.2019г.- 30.04.2021г. приложение ще намери нормата на чл. 32, ал. 2 ОУ от 2016 г., одобрени с решение № ОУ- 1/ 27.06.2016г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 1 ОУ- 2016г., клиентите са длъжни да плащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като продавачът

начислява обезщетение за забава само за задълженията, неплатени в посочения срок.

В случая лихвата за забава, определена по реда на чл. 162 ГПК, посредством интернет лихвен калкулатор, върху главницата за цена на топлинна енергия в размер на 3327,04 лева е в размер на 154,06 лева, а върху главницата за цена на топлинна енергия в размер на сумата 1109,01 лева- 154,06 лева.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана– арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция и в тази част се явява неоснователна. Изложеното обуславя и извод за отмяна на обжалваното решение в посочената част.

По разноските:

При този изход на делото право на разноски имат и двете страни.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени извършените в производството разноски, съразмерно на уважената част от иска. В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство.

В заповедното производство ищецът е направил разноски за държавна такса в размер на 105,98 лева и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 50 лева, съгласно правилата на чл. 78, ал. 8 ГПК и чл. 25, ал. 1 Наредба за заплащането на правна помощ. Съобразно уважената част от исковите, на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 155,98 лева.

В първоинстанционното исково производство ищецът е направил разноски в размер на сумата 205,98 лева, от които разноски за държавна такса в размер на сумата 105,98 лева и разноски за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на сумата 100 лева. Ищецът е представил доказателства, че в действителност е направил претендираните разноски и е направил искане за присъждането им до приключване на устните състезания.

Ответниците не са представили доказателства за направени разноски и не претендира такива.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С. Е. А., с ЕГН *****,

съществуването на вземането на "Т.С." ЕАД, с ЕИК *****, за сумата 3327,04 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, ап. 10, аб. № *****, за периода м. юли 2019г.- м. април 2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 17.11.2022г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 153 ЗЕ вр. чл. 149 ЗЕ; сумата 543,05 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020г.- 27.10.2022г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД; сумата 32,57 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. октомври 2019г.- м. април 2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 17.11.2022г., до окончателното плащане на сумата, чл. 422 ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 17.12.2022г. по ч.гр.д. № 62667/ 2022г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените от "Т.С." ЕАД, с ЕИК *****, против С. Е. А., с ЕГН *****, за установяване на вземането на "Т.С." ЕАД за цена на на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, ап. 10, аб. № *****, над сумата 3327,04 лева до сумата 3382,46 лева и за периода м. май 2019г.- м. юни 2019г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 153 ЗЕ; за обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия над сумата 543,05 лева до сумата 552,10 лева, с право основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД и за сумата 7,23 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2019г.- 27.10.2022г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, като неоснователни.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Д. Д. С., с ЕГН *****, за сумата 1109,01 лева, представляваща цена на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, ап. 10, аб. № *****, за периода м. юли 2019г.- м. април 2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 17.11.2022г., до окончателното плащане на сумата, на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 153 ЗЕ; сумата 154,06 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на топлинна енергия за периода 15.09.2020г.- 27.10.2022г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, сумата 10,86 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода м. октомври 2019г.- м. април 2021., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 17.11.2022г., до окончателното плащане на сумата, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 17.12.2022г. по ч.гр.д. № 62667/ 2022г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявените от "Т.С." ЕАД, с ЕИК *****, против Д. Д. С., с ЕГН *****, за за установяване на вземането на "Т.С." ЕАД за цена на на топлинна енергия, доставена в обект, намиращ се в гр. С., ж.к. "Д." бл. *** вх. А, ет. 4, ап. 10, аб. № *****, над сумата 1109,01 лева до сумата 1127,49 лева и за периода м. май 2019г.- м. юни 2019г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 153 ЗЕ, за обезщетение за забава върху главницата за

цена на топлинна енергия над сумата 154,06 лева до сумата 184,03 лева, с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД и за сумата 2,41 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.12.2019г.-27.10.2022г., с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД, като неоснователни.

ОСЪЖДА С. Е. А., с ЕГН *****, да плати на “Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, сумата 116,99 лева, представляваща направени в производството по ч.гр.д. № 62667/ 2022г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав, разноски, съобразно уважената част от исковите и сумата 150,91 лева, представляваща направени в първоинстанционното исково производство разноски, съобразно уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Д. Д. С., с ЕГН *****, да плати на “Т.С.” ЕАД, с ЕИК *****, сумата 39 лева, представляваща направени в производството по ч.гр.д. № 62667/ 2022г. по описа на Софийския районен съд, 170 състав, разноски, съобразно уважената част от исковите и сумата 50,31 лева, представляваща направени в първоинстанционното исково производство разноски, съобразно уважената част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е постановено при участието на “Т.С.” ЕООД като трето лице помагач на страната на ищеца “Т.С.” ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____